

anstrengt ud og hilste med tydelig Forlegenhed paa den forsamlede Mængde, der da ogsaa temmelig trevent blottede Hovederne, idet han gik forbi. Manden med Katteansigtet rørte endog slet ikke Hatten men blev staaende med sin skævt optrukne Mund, mens et spottende Blik fra hans halvt til-lukkede Øjne fulgte den ungdommelige Præsteskikkelse lige til Vogndøren, hvor „Døden“ stod med Hatten i Haanden og krummede sig i Støvet som en Orm.

Saa snart den gamle Kusk havde sat Hestene i Bevægelse, sank Kapellanen tilbage i Vognhjørnet og lagde med et lidende Udtryk den ene Haand op paa Issen. Sin bløde, bredskyggede Plyshat havde han straks kastet fra sig paa Bagsædet, som om den brændte ham om Panden; — og mens Kaleschen knirkende og knagende skumplede hen ad den ujævne Vej, blev han siddende saaledes i flere Minutter, med tillukkede Øjne og fast sammenpresset Mund, som om han havde ondt ved at lade være med at græde.